

der er naturligtvis den Forskjel, at Indicier kunne benyttes paa forskellig Maade, og jeg skal indrømme, at den Maade, hvorpaa man her i Landet, i alt Fald i første Række, søger at benytte dem, er som Middel til derigjennem at fremskaffe en Tilstaaelse. Jeg skal imidlertid hævde, at en saadan Tilstaaelse ikke af Domstolene anses for at være tilstrækkelig, med mindre den kan siges at være støttet af Sagens Oplysninger, og det er jo i Virkeligheden ogsaa en aldeles fast og staaende Terminus i vore Straffedomme, at „det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort“, og det er ikke nogen Frajs. Det vil jo mindes fra den Høiesteretsdom, som blev afsagt i sin Tid den 11te Mai 1868 over Ole Sørensen i Anledning af Mordet i Luise-gade, hvor der i Virkeligheden forelaa en Tilstaaelse, at denne blev tilfidesat. Jeg nævner dette ene Tilfælde, fordi det gjorde megen Opsigt. Men naar man gaar vore Registre og Domsamlinger igjennem, vil det atter og atter vise sig, at saadanne Tilstaaelser blive tilfidesatte (En Stemme: Feiesagerne). Ja netop. I Virkeligheden tror jeg, at Spørgsmaalet stiller sig saaledes. Vil man indføre den engelske Proces, vil man nøies med Indicier alene, eller vil man søge at faae et Bevis, hvor Tilstaaelsen i Forbindelse med Indicier er det egentlig Afgjørende? Det er jo naturligtvis et stort Principspørgsmaal, men jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg har selv haft Leilighed til i min Ungdom at undersøge Forholdet i saa Henseende baade i England og Frankrig, og det er den bestemte Overbevisning, som jeg er kommen til i saa Henseende, at naar Alt kommer til Alt, og Regnskabet bliver gjort op, ere de Tiltalte bedre tjente med den Ordning, som vi have her i Landet, end, hvor de dømmes paa Indicier alene. Misfiken for at faae urigtige Domsfædelser er i Virkeligheden ganske anderledes stor og indtræder langt hyppigere i de Lande, hvor der gives Dom paa Indicier alene, end her, hvor vi kræve Tilstaaelse. Jeg skal bemærke, at det eneste virkelige vel konstaterede Tilfælde, som habes for en saadan urigtig Tilstaaelse med derefter følgende Domsfædelser, var den første ulykkelige Feiesag. Jeg havde selv den Vre at procedere samtlige Feiesager, saa de

ere mig meget vel bekendte, og et saadant Sammenstød af ulykkelige Omstændigheder: en affindig Underdommer, som sidder paa en øde Ø, hvor der ikke er nogen som helst Modstand at vente mod ham, og som ulykkeligtvis finder Spor, der utvivlsomt skyldes en begaaet Forbrydelse, i det Barmelig, som findes, og en saare letvindig Distriktslæge, som afgav en vildledende Erklæring — hele denne Rækkefølge af ulykkelige Omstændigheder har været nødvendig, for at man skulde komme til en saadan usalig Ting som den Dom, der altsaa fandt Sted ved den første Høiesteretsdom i denne Sag. Og saa var det dog altsaa ikke værre, end at man ufortøvet fik det rettet, idet der blev afsagt Høiesteretsdom, hvorved de Paagældende bleve frifundne. Jeg tror derfor, at det er en fuldstændig naturlig Sag, at der bliver holdt Forhør over de Tiltalte, og at dette finder Sted for fuldt Alvor. Jeg skal tillade mig i saa Henseende at henvise til et gammelt Drødsprog, som lyder saaledes: Kunde hver Thy snakke sig fra Galgen, blev der Ingen hængt. Jeg vil bede de Herrer bemærke, hvorledes dette Drødsprog er formuleret; det er formuleret saaledes, at det ligger tilbage til Middelalderen, idet Galgen overhovedet som Straf og Galgen som Tyvstraf, ligger langt forud for Christian V's Danske Lov, nemlig paa den Tid, hvor den nuværende inkvisitoriske Proces hverken kendtes af Navn eller Gavn. Det var altsaa det danske Folks Opfattelse den Gang, saaledes som den holdt sig ned igjennem Tiderne, at Forbryderen meget nødig vil lade sig dømmes, og at han, naar han paa nogen Maade kan slippe for det, vil gjøre det. Naar man vil bedømme vor Kriminalprocesses Retfærdighed, er der flere Momenter, man maa tage i Betragtning. Der er det, at nye Oplysninger i meget stort Omfang og saare ofte rekvireres saavel af Overretten som af Advokaten for Høiesteret. Det, der tilveiebringes derved, er en selvstændig Kritik lige overfor Underdommerens Virksomhed, og jeg skal bemærke, at det jo er en Ret og tillige en Pligt for Defensor ved Høiesteret at rekvirere saadanne nye Oplysninger; og at der i den sidste endelige Instans er givet Tiltalte Afgang til selvstændig at faae frem, hvad de i Virkeligheden kunde ønske. Det er i et ganske betydeligt Omfang, at ogsaa Defensor for